

Mar se ti ni napela ustnica od plahega stoka
ko sta se prvič razšla v večernem mrazu?
Res, strah si mu vlila v srce, in po ukazu
so v njem starejše se groze odprle od tega uroka.

Pokliči ga... sam nikoli ne pride iz te noči.
Saj hoče. A dan je prekratek in mu uhaja
v temo, in normalnemu le težko se privaja.

Pokliči ga... daj mu vsaj delček svoje moči.
Saj hoče le tolažbo, ko k tebi zahaja.
Tolaži ga, in ne bo več mislil, da odhaja.

• • •

Bo to zdaj konec. Preživeti s tem
je redka moč izbrancev. Naj zdaj odidem
in kakor slepec, ne da vem
je dan ali tema, brez vsega, sam, zaidem?

Iskal sem te. Kam naj še grem.
Ni te v meni, ne v ljudeh. Kamor pridem
je le še senca, skrita si očem,
a jaz sem tebi viden.

In še vedno hočeš naj trdim,
da si. Laž ljudem, ki z njimi sem trpel
da bi s teboj trpljenja jih otel.

Zdaj naj, še mlad, zaspim?
Da, saj prišla je noč v to deželo –
nasloni na blazino svoje jokajoče čelo.

A XI

Ta zemlja
živi v meni neko
svoje življenje.
Ve za strah, lakoto, smrt.
Iz nje se vračamo v spomin
naših že pozabljenih naslednikov.
In ne vemo, če so ta voda
ki pronica skozi kamenje
solze
teh, ki smo jih ljubili malo
manj kot sebe,
ali solze teh, ki se še ljubijo.

Vračam se k tebi, vračamo se